

Sygn. akt XI W 2782/12

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący : SSR Jan Piwkowski

Protokolant: Diana Soneman

w obecności oskarżyciela publicznego: ----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 listopada 2013r., 18 grudnia 2013 roku

sprawy z wniosku Komendy Rejonowej Policji W. I

przeciwko G. K.

synowi J. i B. zd. K.

urodzonego dnia (...) w B.

obwinionego o to, że:

1. W dniu 06.03.2013r. ok. godz. 12.00 w W. przy ul. (...) w sklepie (...), dokonał kradzieży mienia o łącznej wartości 40 zł na szkodę w/w sklepu

tj. za wykroczenie z art. 119 § 1 kw

2. W dniu 17.03.2013r. ok. godz. 21.59 w W. przy ul. (...) w sklepie (...), dokonał kradzieży mienia o łącznej wartości 107,34 zł na szkodę w/w sklepu

tj. za wykroczenie z art. 119 § 1 kw

3. W dniu 26.03.2013r. ok. godz. 06.55 w W. przy ul. (...) w sklepie (...), usiłował dokonać kradzieży mienia o wartości 52,16 zł na szkodę w/w sklepu

tj. za wykroczenie z art. 119 § 2 kw

orzeka

I. Obwinionego G. K. uznaje za winnego popełnienia zarzuczanych mu czynów opisanych w pkt. 1,2,3 wniosku o ukaranie, stanowiącego wykroczenia z art. 119 § 1 i art. 119 § 2 kw, i za to na podstawie w/w przepisów skazuje go, a na podstawie art. 119 § 1 kw, art. 19 kw, art. 35 kw, art. 9 § 2 kw wymierza obwinionemu łącznie karę 30 (trzydziestu) dni aresztu;

II. na podstawie art. 44 § 5 kpw w zw. z art. 230 § 2 kpk zwraca pokrzywdzonemu sklepowi (...) dowód rzeczowy w postaci płyty CD opisany w wykazie dowodów rzeczowych DRz 86/13 pod poz. 1 na k.6 akt sprawy;

III. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego w całości od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i określa, iż wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 2782/13

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu zgromadzonego i ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego Sad ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 06 marca 2013 roku w W. G. K. wszedł do sklepu (...) przy ul. (...). Około godziny 12:00 mężczyznę zauważył pracownik w/w sklepu D. W.. Zaobserwował on, iż mężczyzna ten wziął z działu telekom 3 startery O., po czym udał się na dział Hi- Fi, gdzie schował 2 z nich do tylnej kieszeni spodni a jeden odłożył na półkę. Mężczyzna ten miał około 25 lat, wzrost ok. 180 cm, szczupłej budowy ciała. Był ubrany w jasne spodnie jeansowe, białą- beżową czapkę z daszkiem, okulary i czarną kurtkę. Wówczas D. W. poinformował drogą radiową dowódcę zmiany ochrony. W tym czasie G. K. udał się do wyjścia, gdzie po przejściu linii kas uaktywnił bramki antykradzieżowe i został zatrzymany przez pracownika ochrony a następnie doprowadzony do pokoju służbowego. Tam mężczyzna przyznał się do kradzieży i oddał dwa startery o łącznej wartości 40,00 złotych, które zabrał w celu przywłaszczenia. Następnie wezwano Policję, której przekazano mężczyznę, którym okazał się być G. K.. Towar nieuszkodzony pozostał w sklepie. (zeznania świadka D. W., k. 25v- 26, notatka urzędowa k.21, zawiadomienie o wykroczeniu k. 23-23v, wyjaśnienia obwinionego k.29).

W dniu 17 marca 2013 roku w W. G. K., znajdował w sklepie (...) mieszczącym się w W. przy ul. (...). Ok. godz. 21.59 właściciel w/w sklepu, będąc na zapleczu, gdzie zainstalowany jest monitoring- zauważył na nagraniu mężczyznę, który brał do ręki butelkę wina, a następnie poszedł do lodówki nabiałowej. Po raz kolejny, gdy M. P. (1) spojrział na monitor, ponownie zobaczył tego mężczyznę, który tym razem nie miał już w ręku wina. Wówczas właściciel sklepu zaobserwował jak mężczyzna wkłada do swojej „reklamówki” kanapki, lecz nie widział w jego zachowaniu nic podejrzanego bowiem wiele osób tak robi, płacąc później za towary przy kasie. M. P. (2), po raz trzeci, patrząc na w/w mężczyznę zauważył, iż znowu stoi on przy regale z winami a następnie udał się do kasy. Po wyjściu mężczyzny ze sklepu, M. P. (2) sprawdził kopię paragonu jego zakupów i okazało się, iż mężczyzna ten zapłacił jedynie za piwo. Jak ustalono na podstawie poniżej powołanych dowodów, w tym zapisu monitoringu, mężczyzna dokonał kradzieży na łączną kwotę 107, 34 zł (paragon 4a) następujących produktów spożywczych: 2 szt. Wermut M. (2 x 41,99 zł), kabanosy (1 x 7,49 zł), 3 kanapki (3 x 5,29 zł) (zeznania świadka M. P. (2)(k 3v-4, notatka urzędowa k.1, paragon fiskalny 4a, wyjaśnienia obwinionego k.11).

W dniu 26 marca 2013 roku w W. G. K. o godz. 06:48 wszedł ponownie do sklepu (...) znajdującego się w W. przy ul. (...). Ok. godz. 06:55 mężczyzna w ten podszedł do półek i wziął z nich produkty spożywcze tj. 3 kanapki (3x 6,99 zł), sok Cymes (1x 4,49 zł), które schował do papierowej torby, a następnie przykrył je woreczkami foliowymi. Po czym wziął torbę pod pachę i chodził po sklepie, udając, że coś ogląda i chce kupić. Przemierzając się po sklepie, przechodził z jednego miejsca w inne i w międzyczasie brał z półek różne produkty spożywcze, które chował do spodni pod kurtką oraz do kieszeni kurtki. Były to następujące artykuły: (...) czarne (1x 2,05 zł), 2 szt. Czekolad Luksusowych W. (2x 5,59 zł i 3 szt. Czekolady K. (3x 13,47 zł), o łącznej wartości 26,70 zł. Następnie z bułką lub pączkiem w ręku mężczyzna udał się do kasy. W tym czasie kasjerka A. M. zamknęła drzwi sklepu, uniemożliwiając mężczyźnie ucieczkę i dzwoniąc na Policję. Mężczyzna ten podczas rozmowy kasjerki z numerem alarmowym zaczął wyjmować z kieszeni rzeczy tj. czekolady i sok Frugo, odkładając je na bok. Po przybyciu na miejsce Policji okazało się, że mężczyzna ma jeszcze przy sobie kanapki i sok Cymes o łącznej wartości 25,46 zł Mężczyzna został zatrzymany i przewieziony do (...) W. I. Towar nieuszkodzony pozostał w sklepie. (zeznania świadka M. P. (2) k. 3v-4, notatka urzędowa k. 7, nagranie z monitoringu kamer sklepowych na płycie CD-R k. 8, notatka urzędowa k.1, wyjaśnienia obwinionego k.11,).

G. K. w chwili popełnienia zarzucanych mu czynów miał 24 lata, jest stanu wolnego, nie posiada majątku, utrzymuje się z prac dorywczych, osiąga deklarowany miesięczny dochód w wysokości 2000 złotych miesięcznie netto (k. 10v).

Był karany siedmiokrotnie za przestępstwa przeciwko mieniu oraz przestępstwa narkotykowe (k. 12-13, k. 30-31). Jak wskazano w opinii sądowo-psychiatrycznej, w czasie popełnienia zarzucanych obwinionemu czynów nie znajdował się on w stanie zaburzonej świadomości ani nie kierował się pobudkami psychotycznymi. Podniesiono, że G. K. świadomie lekceważył normy prawne. U obwinionego rozpoznano osobowość dyssocjalną oraz zaburzenia psychiczne i zaburzenia zachowania spowodowane używaniem amfetaminy. W czasie popełnienia zarzucanych mu czynów zdolność do rozpoznania znaczenia czynów oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem miał zachowaną i może uczestniczyć w toczącym się postępowaniu (opinia sądowo-psychiatryczna k.54).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: wyjaśnienia obwinionego (k. 11, 29), zeznania świadków: M. P. (2) (k. 3v-4), D. W. (k.25v- 26), notatki urzędowe (k. 1, 7, 21), zawiadomienie o wykroczeniu (k. 23-23v), protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o wykroczeniu (k. 2-2v, 24-24v), paragon (k. 4a), zestawienie cen towarów (k. 5), płyta CD (k. 8), stwierdzenie tożsamości (k. 9, 27), karta karna (k. 12-13, 31-32), opinia sądowo-psychiatryczna (k. 52-54).

G. K. słuchany w toku czynności wyjaśniających w dniach: 06.03.2013r. (k. 29) i 26.03.2013r. (k. 11) przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień.

Do tut. Sądu przeciwko obwinionemu wpłynęły dwa wnioski o ukaranie w poszczególnych sprawach tj. w dniu 22.03.2013 roku wniosek o ukaranie za wykroczenie z dnia 06.03.2013 roku (wówczas sprawę wpisano pod sygn. XI W 2782/13) oraz wniosek o ukaranie z dnia 18.04.2013 roku za wykroczenia w dniach: 17.03 i 26.03 2013 roku (zapisane pod sygn. XI W 3353/13). Mając jednak na uwadze zasadę ekonomiki procesowej Sąd Rejonowy dla Warszawy- Śródmieścia postanowieniem z dnia 08 maja 2013 roku orzekł o połączeniu spraw do wspólnego rozpoznania przeciwko G. K. i dalej postępowanie prowadzić pod sygnaturą XI W 2782/13.

Obwiniony nie stawiał się na rozprawie w dniu 18 grudnia 2013 roku. Przesyłka (wezwanie do stawienia) została prawidłowo dwukrotnie awizowana i wróciła z adnotacją „zwrot nie podjęto w terminie” (na podstawie art. 133 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 38 § 1 kpw). Wezwanie uznano za doręczone skutecznie.

Sąd, uznając, iż osobisty udział obwinionego nie jest niezbędny, przeprowadził wobec G. K. rozprawę zaocznie zgodnie z art. 67 § 3 kpw i wydał wyrok zaoczny.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego złożone w niniejszej sprawie, w których ten literalnie przyznał się do popełnienia wszystkich trzech zarzucanych mu czynów i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień są wiarygodne i stanowią kanwę ustaleń faktycznych w sprawie (k.11, 29). Znajdują potwierdzenie w pozostałych dowodach niniejszej sprawy a w szczególności: zeznaniu świadka D. W. (k. 25v, 26), zeznaniu świadka M. P. (2) (k. 3v- 4), notatkach urzędowych (k. 1, 7, 21), nagraniu z kamer sklepowych- płyta CD-R (k. 8) Powyższe dowody zasługują na obdarzenie wiarą.

Sąd dał w pełni wiarę zeznaniom świadka: D. W., pracownika sklepu (...), który naocznie zaobserwował moment kradzieży przez obwinionego 2 starterów O.. Sąd, nie mając najmniejszych wątpliwości przyznał im przymiot wiarygodności. Uznał je albowiem za logiczne, spójne i nie zawierające wewnętrznych sprzeczności. Świadek dokładnie opisał przebieg zdarzenia, wskazując na wiele szczegółów. Spostrzeżenia D. W. są oparte na dokładnej obserwacji zdarzenia i weryfikacji własnych obserwacji przez konkretne działania podejmowane wobec ujętego mężczyzny. Podkreślenia wymaga, iż spostrzeżenia świadka pozbawione są jakichkolwiek spekulacji czy przypuszczeń, gdyż był on świadkiem naocznym całego zdarzenia. Czynności dokonane przez D. W. wynikały z pełnionych obowiązków służbowych, które wykonywane były z najlepszą wiedzą i obowiązującymi przepisami, co również pozytywnie wpływa na wiarygodność zeznań tego świadka. Dodatkowo podkreślić należy, iż jest to osoba obca dla obwinionego i nie ma żadnych podstaw by przyjąć, iż bezpodstawnie chciałby obciążyć jego osobę.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne także zeznania świadka M. P. (2), właściciela sklepu (...). Świadek w dniu 17.03.2013 roku obserwował obwinionego i jego zachowanie podczas pobytu w sklepie a następnie osobiście dokonał weryfikacji

paragonu zakupów obwinionego oraz samodzielnie analizował nagrania z monitoringu, wskazując precyzyjnie listę skradzionych towarów ze sklepu (...). Czynności dokonane przez M. P. (2) wynikały z pełnionych przez niego obowiązków jako właściciela sklepu- chroniącego swego mienia i które wykonywane były zgodnie z najlepszą wiedzą i obowiązującymi przepisami, co również pozytywnie wpływa na wiarygodność zeznań tego świadka. M. P. (2), pracując na zapleczu sklepu podczas pierwszej wizyty M. K. w dniu 17.03.2013 r. przeoczył fakt samej kradzieży, obdarzając obwinionego zaufaniem- jako zwykłego potencjalnego klienta, mimo, iż widział jak pakuje on pewne produkty do swojej reklamówki, co również potwierdza, iż nie chciał jedynie w oparciu o przypuszczenia i spekulację zarzucać obwinionemu dokonania kradzieży lub choćby jej usiłowania. Świadek dopiero po dokonaniu weryfikacji paragonu, następnie nagrań kamer sklepowych w dniu 26.03.2013r., gdy obwinionego pracownica sklepu ujęła na gorącym uczynku kradzieży, przekonał się o dokonanych przez obwinionego obu kradzieżach w dniach 17 i 26 marca 2013r. i pozytywnie zweryfikował te okoliczności. Świadek jest osobą obcą dla obwinionego. Sąd uznał, iż dla oceny zeznań tego świadka najważniejsze znaczenie ma fakt, iż korespondują one z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie tj. wyjaśnieniami obwinionego, notatką urzędową sporządzoną przez interweniujących funkcjonariuszy Policji oraz nagraniem kamer sklepowych i wyjaśnieniami samego obwinionego potwierdzającymi fakt popełnienia obu wykroczeń.

Z uwagi na fakt, że obwiniony w trakcie przesłuchania w toku czynności wyjaśniających oświadczył, że leczył się psychiatrycznie dopuszczono dowód z opinii biegłego lekarza psychiatrii, celem ustalenie czy G. K. w chwili zarzucanych mu czynów z powodu choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych był w stanie rozpoznać jego znaczenie i pokierować swoim postępowaniem, jaki jest jego aktualny stan zdrowia psychicznego obwinionego, czy jego poczytalność budzi wątpliwości oraz, czy może uczestniczyć w czynnościach procesowych.

Sąd podzielił wnioski zawarte w pisemnej opinii sądowo- psychiatrycznej sporządzonej przez biegłego M. A. (k. 52-54). Została ona przygotowana przez osobę kompetentną i całkowicie obca dla stron, a tym samym niezainteresowaną w doprowadzeniu do takiego, a nie innego rozstrzygnięcia sprawy. Zdaniem Sądu analizowana opinia została sporządzona w sposób rzetelny, jest rzeczowa, jasna i pełna. Biegły stwierdził jednoznacznie, iż stan psychiczny obwinionego G. K. nie znosił ani nie ograniczał jego zdolności rozpoznania znaczenia czynów i zdolności pokierowania swoim postępowaniem, poczytalność obwinionego w czasie czynów i postępowania nie budzi jakichkolwiek wątpliwości. Biegły w drodze wywiadu lekarskiego rozpoznał u obwinionego osobowość dyssocjalną oraz zaburzenia psychiczne i zaburzenia zachowania spowodowane używaniem amfetaminy, jednakże okoliczność ta nie wpływa na powyższe wnioski. Sporządzona w niniejszej sprawie opinia sądowo- psychiatryczna w sposób rzetelny i profesjonalny zawiera odpowiedź na postawione pytania. Opinia sądowo- psychiatryczna stanowi dowód, że obwiniony jest w pełni zdolny do ponoszenia odpowiedzialności za swój czyn, w sprawie nie zachodzą bowiem przesłanki wymienione w art. 17 § 1 lub § 2 kw.

Sąd obdarzył wiarą notatki urzędowe sporządzone przez interweniujących funkcjonariuszy Policji Ł. M. i P. Ż. w trybie art. 37 § 2 kpw, które zostały uznane na rozprawie za ujawnioną na podstawie art. 76 § 1 kpw. Nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność. Notatki te zostały sporządzone przez funkcjonariuszy Policji, którzy przybyli na miejsce zdarzenia po ujęciu obwinionego przez pracownika ochrony sklepu (k. 21) oraz po zgłoszeniu kasjerki sklepu A. M. (k. 1). Odzwierciedlają zatem przebieg interwencji, wskazując na fakty stwierdzone w ich toku, w tym co istotne fakt przyznania się przez obwinionego w obecności funkcjonariuszy do faktu kradzieży. Zaś notatka urzędowa (k. 7) przedstawia zapis monitoringu, na którym widać obwinionego ten jak usiłuje dokonać kradzieży mienia w dniu 26.03.2013r. Wskazane wyżej notatki mają znaczenie pomocnicze dla ustalenia przebiegu zdarzeń obok osobowych źródeł dowodowych.

Sąd obdarzył także wiarą **dokumenty**, które zostały na rozprawie **uznane za ujawnione (k. 73)** tj. zawiadomienie o wykroczeniu (k. 23-23v), protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o wykroczeniu (2-2v, 24-24v), paragon (k. 4a), zestawienie cen towarów (k. 5), stwierdzenie tożsamości (k. 9, 27), karta karna (k. 12-13, 31-32) oraz zapis na płycie

CD-R (k.8) odzwierciedlony w notatce urzędowej (k.7). Nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność, zarówno pod kątem zawartości merytorycznej, jak i poprawności formalnej.

Biorąc pod uwagę materiały zgromadzone w niniejszej sprawie nie można mieć jakichkolwiek wątpliwości co do zaistnienia zdarzeń ustalonych przez Sąd w przedmiotowej sprawie, jak również co do udziału w nich i winy G. K..

Powyższa analiza doprowadziła Sąd do przekonania, że obwiniony zrealizował swoim zachowaniem znamiona wykroczeń z art. 119 § 1 kw (co do czynów z dnia 06.03.2013r. i 17.03.2013r.) oraz usiłował popełnić wykroczenie z art. 119 § 2 kw (czyn z dnia 26.03.2013r.).

Przedmiotem ochrony wykroczenia kradzieży, które stypizowane jest w art. 119 § 1 kw jest własność, posiadanie i inne prawa rzeczowe i obligacyjne do rzeczy ruchomej o wartości nie przekraczającej 1/4 minimalnego wynagrodzenia (tj. obecnie do kwoty 400 złotych). Ustawowe znamię kradzieży z art. 119 § 1 kw określa zachowanie sprawcy, które polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej. Rzecz jest cudza gdy ma właściciela i jest nim inna osoba niż sprawca. Przez zabór rozumie się uzyskanie władztwa nad rzeczą ruchomą bez żadnej do tego podstawy. Zabór mienia musi nastąpić wbrew woli właściciela (posiadacza), z reguły bez jego wiedzy. Wyżej opisane znamiona nosi zachowanie obwinionego, który wbrew woli właściciela sklepów (...) i (...), zabrał należące do nich mienie – starterów O. o łącznej wartości 40,00 zł, oraz artykułów spożywczych o łącznej wartości 107, 34 zł, które bezsprzecznie stanowią rzeczy ruchome. Zaś art. 11 § 1 Kodeksu wykroczeń stanowi, że odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje. § 2 określa, że odpowiedzialność za usiłowanie zachodzi, gdy ustawa tak stanowi. Zgodnie § 2 art. 119 kw usiłowanie jest karalne. Zgodnie z § 3 art. 11 kw karę za usiłowanie wymierza się w granicach zagrożenia przewidzianego dla danego wykroczenia. Czyn określony w art. 119§1 kw jest zagrożony karą aresztu, ograniczenia wolności bądź grzywny.

W niniejszej sprawie ustalono, że obwiniony miał zamiar popełnienia wykroczeń kradzieży 2 starterów O. i artykułów spożywczych (tj. 2 szt. Wermut M., kabanosy, kanapki) i wykroczenia te popełnił. Obwiniony, wychodząc ze sklepu, nie dokonując zapłaty za towar niewątpliwie wyczerpał dyspozycję art.119 § 1 kw. Ponadto w ustalonym stanie faktycznym nie ma wątpliwości, że G. K. miał zamiar dokonania kradzieży cudzej rzeczy ruchomej-artykułów spożywczych tj. (3 kanapki, sok Cymes, Frugo, 2 czekolady luksusowe, 3 czekolady K.) o łącznej wartości 52, 16 zł. Skutek ten jednak nie nastąpił z uwagi na zatrzymanie obwinionego przez kasjerkę A. M.. Potwierdzeniem tych okoliczności są wskazane powyżej dowody oraz przyznanie się obwinionego do popełnienia zarzucanych mu czynów. Brak jest w niniejszej sprawie dowodów, które mogłyby podważyć wartość dowodową materiałów, na których Sąd opierał swoje stanowisko w niniejszej sprawie. Obwiniony G. K. dokonał zarzucanych mu czynów umyślnie, działając z zamiarem bezpośrednim zaboru rzeczy (art. 6 § 1 kw). Nie może budzić wątpliwości, że miał on „chęć” (element wolitywny) dokonania wyżej opisanych czynów przy jednoczesnej świadomości istnienia pewności realizacji wszystkich jego znamion (element intelektualny).

Uznając obwinionego za winnego popełnienia zarzucanych mu wykroczeń Sąd wymierzył mu łącznie za wszystkie trzy wykroczenia karę 30 dni aresztu. Sąd, wymierzając karę kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33§1 i 2 kw, biorąc pod uwagę stopień winy obwinionego, jak również cele zapobiegawcze i co należy podkreślić, również wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do sprawcy osiągnąć. Sąd uwzględnił także właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. Jest stanu wolnego, nie ma nikogo na utrzymaniu, młody, pracuje dorywczo. Do momentu wydania orzeczenia był siedmiokrotnie prawomocnie skazany, pomimo młodego wieku, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu oraz z ustawy antynarkotykowej. Stopień społecznej szkodliwości czynów był wysoki. W stosunku do obwinionego zachodzą okoliczności obciążające: dotychczasowa karalność za przestępstwo przeciwko mieniu oraz działanie w celu osiągnięcia bezprawnej korzyści majątkowej. Okoliczności sprawy, w tym ocena postawy życiowej obwinionego powołana w opinii sądowo-psychiatrycznej (k.54) oraz wynikająca z dotychczasowego sposobu życia, w tym potwierdzona wyrokami skazującymi wskazują, że brak jest należytej refleksji nad zachowaniem M. K., zaś dokonywanie kradzieży jest swego rodzaju sposobem na społeczne funkcjonowanie. O ile na przykład nawet liczne wykroczenia, gdzie przedmiotem zamachu jest mienie o niewielkiej wartości popełnione na szkodę dużych podmiotów

handlowych mają bardziej charakter uporczywości niż realnego uszczerbku majątkowego, to już tego typu zachowania skierowane przeciwko właścicielom małych sklepów na duże kwoty mogą stanowić dolegliwą szkodę i powodować obciążenie finansowe pracowników tych sklepów, których zarobki z pewnością nie mogą być wysokie.

W ocenie tut. Sadu w niniejszej sprawie spełnione są przesłanki określone w art. 35 kw, „zgodnie , z którym za orzeczeniem kary aresztu przemawia waga czynu lub okoliczności sprawy świadczą o demoralizacji sprawcy albo sposób jego działania zasługują na szczególne potępienie”. Czyny obwinionego popełnione zostały umyślnie. Sąd brał pod uwagę sposób działania sprawcy, który lekceważąc jawnie prawo, w miejscu publicznym dokonał kradzieży 2 starterów O. i artykułów spożywczych oraz usiłował dokonać kradzieży kolejnych produktów lecz został powstrzymany przez pracownika sklepu oraz to, że działał on z zamiarem bezpośrednim. Sprawca nie tylko ignorował prawo ale też obowiązuje zasady moralne, narażając pracowników sklepu na odpowiedzialność materialną za powierzone mienie tj. przierzucanie na niewinne osoby materialnych skutków kradzieży. Warto zaznaczyć, iż po dokonaniu kradzieży w dniu 17 marca 2013 roku, obwiniony po raz kolejny bez najmniejszych skrępowań pojawił się w tym samym sklepie w dniu 26 marca 2013 roku, udając się tam celem kradzieży. Okoliczności sprawy świadczą o demoralizacji obwinionego. Albowiem pomimo wcześniejszej karalności, nadal trudni się nieakceptowanym społecznie procederem, nie mając przy tym żadnych refleksji związanych z ewentualną zmianą trybu i sposobu życia. Orzeczone wobec niego kary nie przyniosły swego rezultatu. Wielokrotne dopuszczenie się czynów przeciwko mieniu oznacza, że obwiniony nie szanuje cudzej własności i nadal nie rozumie, że nie wolno sięgać po cudzą, nawet potencjalnie niewiele wartą rzecz. Zatem, zdaniem Sądu działanie obwinionego z uwagi na ich umyślność należy zdecydowanie potępić i nie należy go traktować łagodnie, dlatego też wymierzona przez Sąd kara aresztu, która co należy podkreślić jest karą łączną, w wymiarze 30 dni (stanowiąca górną granicę ustawowego zagrożenia), nie przekroczy stopnia winy obwinionego a w ocenie Sądu spełni wszystkie cele, które kara ma osiągnąć w stosunku do obwinionego i będzie sprawiedliwa w odbiorze społecznym. Jednocześnie Sąd wrażliwy przekonanie , iż biorąc pod uwagę powyższe okoliczności natury podmiotowej jest to kara minimalna jaka mogła zostać wymierzona obwinionemu, nawet za każdy z zarzucanych mu czynów. Sąd nie miał bowiem podstawy prawnej by owe kary za każdy z przypisanych obwinionemu czynów skumulować. Za wymierzeniem kary łącznej aresztu bez warunkowego zawieszenia jej wykonania przemawia przede wszystkim brak pozytywnej prognozy kryminologicznej. Nie pozwala na to także przepis art. 43 § 1 kw, albowiem obwiniony był już karany za przestępstwo w ciągu dwóch lat przed popełnieniem przedmiotowego wykroczenia(w 2011r. jak wynika z k. 12v,30v) i nie zachodzą przy tym żadne wyjątkowe okoliczności. Pomimo niewielkiej wartości szkody (przynajmniej w odniesieniu do 2 czynów) zachowanie obwinionego należy ocenić surowo. Powinien on pamiętać, że nawet popełnienie najmniejszego wykroczenia spotka się z surową reakcją wymiaru sprawiedliwości. Zadaniem kary aresztu w wymiarze 30 dni orzeczonej w przedmiotowej sprawie jest zmiana postawy obwinionego w tym przesłanki z zakresu prewencji indywidualnej i generalnej.

Sąd na podstawie art. 230 § 2 kpk w związku z art. 44 § 5 kpw zwrócił pokrzywdzonemu sklepowi (...)” dowód rzeczowy w postaci płyty CD opisany w wykazie dowodów rzeczowych DRz 86/13 pod. poz. 1 na k. 6 akt sprawy, jako zbędny dla potrzeb toczącego się postępowania.

Sąd na podstawie art.624 § 1 kpk w związku z art. 119 kpw zwolnił obwinionego z ponoszenia kosztów procesu uznając, że w obecnej sytuacji osobistej, materialnej i procesowej, ich uiszczenie przez obwinionego będzie nadmiernym obciążeniem.